

**PROF. HELIODOR ŚWIĘCICKI – ORGANIZATOR I PIERWSZY REKTOR UNIwersYTETU
POZNAŃSKIEGO**

**Tytuł doktora *honoris causa* Uniwersytetu Poznańskiego nadany z inicjatywy Wydziału
Lekarskiego w 1923 r.**

Urodził się 3 lipca 1854 r. w Śremie jako jedno z sześciorga dzieci Tadeusza Święcickiego, lekarza, i Doroty z Korytowskich. W rodzinnym mieście ukończył szkołę powszechną i gimnazjum. Jako uczeń gimnazjum zaangażował się w działalność Towarzystwa Tomasza Zana. W latach 1873-1877 studiował medycynę na Uniwersytecie we Wrocławiu, uzyskując stopień doktora medycyny i chirurgii na podstawie rozprawy z zakresu historii medycyny. Od 1879 do 1883 uzupełniał wiedzę w zakresie położnictwa i ginekologii w Lipsku, Dreźnie, Berlinie, Jenie i Erlangen. W 1883 r. zamieszkał w Poznaniu, by prowadzić prywatną praktykę lekarską, a z czasem także pracować w szpitaliku położniczym św. Elżbiety. Po powstaniu Towarzystwa Przyjaciół Nauk w Poznaniu włączył się w jego działalność, prowadząc bibliotekę, a potem redagując czasopisma „Roczniki TPN” i „Nowiny Lekarskie”. Zasłynął jako filantrop, m.in. pełnił bezinteresowną posługę w Towarzystwie Dobroczyńności św. Wincentego á Paulo i troszczył się o poznańską biedotę, w miarę możliwości pomagając jej materialnie. W tym okresie życia dużo publikował, poruszając zagadnienia ważne dla praktyki lekarskiej i filozofii medycyny, m.in. opracowując relację estetyki i medycyny. Należał do wielu towarzystw naukowych. Na ziemiach polskich był pionierem znieczulenia okołoporodowego podtlenkiem azotu.

W 1900 r. otrzymał tytuł doktora *honoris causa* Uniwersytetu Jagiellońskiego, a w 1912 r. uzyskał nominację rządu pruskiego na profesora tytularnego. Był inicjatorem wykładów powszechnych prowadzonych przez członków TPN w Poznaniu, a po odzyskaniu niepodległości przewodniczył komisji organizacyjnej Wszechnicy Piastowskiej, w 1920 r. przemianowanej na Uniwersytet Poznański. W 1919 r. został wybrany pierwszym rektorem tej uczelni i mianowany profesorem zwyczajnym. W 1921 r. powołał Fundację „Nauka i Praca”, wspierającą materialnie polskich uczonych i młodzież akademicką.

Otrzymał m.in. Krzyż Oficerski Orderu Odrodzenia Polski, a pośmiertnie Krzyż Komandorski z Gwiazdą Orderu Odrodzenia Polski.

Ożenił się z Heleną z Dąbskich, wdową po Gustawie Zaborowskim. Nie miał dzieci.

Zmarł 12 października 1923 r. w Poznaniu. Został pochowany na nieistniejącym już cmentarzu przy ul. Bukowskiej, ale w 1946 r. jego szczątki przeniesiono do Krypty Zasłużonych Wielkopolan w kościele św. Wojciecha. Pośmiertnie nadano mu tytuł doktora *honoris causa* Uniwersytetu Poznańskiego.

Piśmiennictwo:

1. Kronika Uniwersytetu Poznańskiego za rok szkolny 1923/24..., Poznań, 1925.
2. Uniwersytet Poznański w pierwszych latach swego istnienia... Księga Pamiątkowa, pod red. A. Wrzoska, Poznań 1924.